

1. Заштрик Ейфелевою вежею

Як ви можете мене звинувачувати? Я лише вистрибнула з вікна. Добре, це було велике вікно у ветеринарній клініці. Навіщо пані Ветеринарка залишила його відчиненим, і, хай там як, що мені залишалося робити, коли я бачила, як до мене наближалися з велетенською голкою?

— Невеличкий заштрик, — сказала пані Ветеринарка.

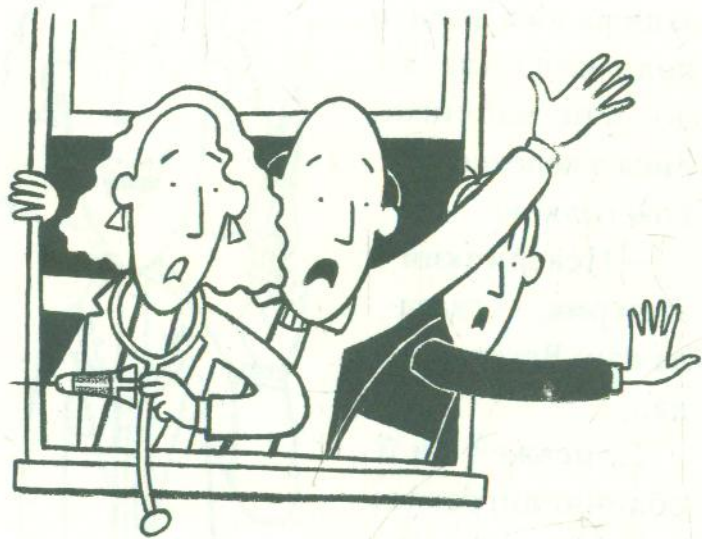
Та невже? На її обличчі вигравала зловісна посмішка. А ще я помітила розмір тієї голки. Чи була вона велика? Схожа на Ейфелеву вежу!

Я дременула як блискавка. (Ні, насправді я дременула як Стрілка, бо це моє ім'я — Стрілка — і я найшвидша швидуха у світі собачої швидкості.)

Я побачила Ветеринарку, побачила голку і побачила відчинене вікно. ШУУУУУХ! Я діяла блискавично! Ха-ха! Ви можете заштрикнути ту голку комусь іншому в зад, пані Ветеринарко!

Звісно, всі погналися за мною, але не змогли наздогнати. Ті дволапі зовсім не

вміють бігати. Я постійно їм гавкаю: «Ставайте на чотири лапи! На двох неможливо нормально розігнатися! Потрібно рухати чотирма лапами, як я!». Але вони нічого не чують. Це тому що в них дуже маленькі вуха, не такі, як мої, що тріпотять, немов рушники на сушарці. Я вловлюю найтихіші звуки, навіть такі, як чхання мурахи чи дзижчання комахи вуховертки: «Уууу».

Звісно, вдома мені влетіло після того, як я втекла від пані Ветеринарки. Навіть Тревор,

дволапий хлопець, якого я маю вигулювати, засмутився. Я думала, йому сподобається моя спритна втеча, але, як виявилось, ні. Він зажурився.

— Це для твого ж добра, Стрілко, — говорив він мені.

Справді? Для мого ж добра? Я так не думаю! Я сказала: «Хотіла б я побачити, як тебе вакцинуватимуть Ейфелевою вежею!».

Звісно, він не зрозумів ані слова з того. Люди безнадійні. Який сенс заводити собаку, якщо ти ні слова не розумієш із того, що вона говорить?

Коли я повернулася додому, то довго розмовляла про це з Еріком, нашим котом.

— Звісно, — сказав мені Ерік, розлігшись на бильці дивана, як зазвичай роблять коти. — Ти розумієш, що не поїдеш із ними у відпустку?

— Яку відпустку? Що ти маєш на увазі?

— Якби ти хоч іноді звертала увагу на дволапих, замість того щоб жити у країні мрій із пирогів та ковбасок, ти помітила б, що вони за кілька тижнів збираються у відпустку до Франції.

Країна мрій із ковбаси та пирогів? Я так не вважаю! Ковбаски та пироги — ДУЖЕ РЕАЛЬНІ та ВАЖЛИВІ! Плюс, якщо вже їхати у відпустку, то мені потрібна валіза з пирогами й ковбасою, хіба що в тому місці, куди ми збираємося, цього і так повно. Тож я запитала Еріка:

— Франція? Що це таке?

— Це інша країна, — зітхнув Ерік. — Іноді я хвилююся за твою освіту. Ти знаєш хоч що-небудь?

— Я знаю дуже багато, — відповіла я. — Але мені нічого не відомо про Францію. Її можна з'їсти?

— Ні, вона не поміститься тобі до рота, — усміхнувся Ерік.

Напевно, це мав би бути жарт, але зрозумілий лише йому. Я нічого не второпала.

— Це інша країна по той бік моря. Дволапі їздять туди у відпустку. Іноді вони беруть із собою домашніх улюбленців. Твій друг Тревор хоче взяти тебе, але тебе не пустять до Франції без щеплення.

Я подивилася на Еріка. У мене затремтіли лапи.

— Ти маєш на увазі ту Ейфелеву вежу?

— О, не роби з цього такої драми, — зітхнув Ерік. — Це просто маленький заштрик.

— Те саме говорила Ветеринарка, — про бурмотіла я.

— Ти хочеш поїхати у відпустку до Франції чи ні?

— У Франції гарно? Там є собаки?

Ерік голосно застогнав:

— Та собаки є скрізь, дурненька.

— Навіть на Місяці? — запитала я, витріщивши очі.

— Лише ти могла таке запитати, — знову зітхнув Ерік. — Звісно, на Місяці немає собак.

— Але ти щойно сказав, що вони є скрізь, тож сам ти дурний. *Гарррр!*

Ха! Я добряче підловила Еріка, хоч він і вдавав із себе розумного. Цей котяра не так багато знає, як хвалиться. Я знаю, що на Місяці немає собак. Я перевіряла.

Хай там як, ця розмова змусила мене замислитися. Дволапі збираються у відпустку й хочуть взяти мене з собою, але я не можу поїхати — *гав-гарррр!* — через Ейфелеву вежу!

Не дивно, що Тревор засмутився. Я не поїду з ним у відпустку. Але що таке відпустка? Я мала перетворитися на собаку-детектива, щоб це з'ясувати, тож слідкувала за дволапими, нашорошивши вуха, раптом щось почую.

Виявилось, що Треворів батько хотів грати в гольф. У Франції. Я не знаю, чому він

так любить гольф. Ті білі м'ячики просто жахливі, я знаю, бо колись один з'їла. *КХЕ! КХЕ!* Це немов жувати жменю гумових черв'яків. *ФУ!* Довелося його виплюнути. *ТЬХУ! ТЬХУ!*

Хай там як, Треворів тато зарезервував місце у таборі для відпочинку на природі біля поля для гольфа у Франції. (У Франції є не лише собаки, але й поля для гольфа.) Але Треворова мама сказала, що вона ненавидить гольф і навіть більше, ніж гольф, ненавидить крихітні намети, і що гамір вулика їй більше до вподоби. (Чи ж вона зовсім *дурна*???? Я ніколи не зрозумію цих дволапих.)

Тоді Тревор сказав, що гольф — це найнудніша гра у світі, а Треворів тато почервонів, почав бризкати слиною на всю кімнату, бігати хатою, розмахуючи руками, як поліціант, що показує напрямок руху, щоправда, там не було машин, а лише диван і два крісла, й вони не рухалися.

Треворів тато намагався сказати їм, що табір для відпочинку не лише біля поля для гольфа, поблизу також можна кататися на гірських велосипедах, стріляти з лука, займатися скелелазінням, пейнтболом і плавати на каное, і вони житимуть не в наметі, бо він винайняв фургон. Спеціальний сріблястий дім на колесах.

Тієї миті всі немов сказалися. Насправді спершу вони надовго замовкли, витріщившись одне на одного, а потім Треворова мати захоплено верескнула: «Гірські велосипеди?!», а Тревор ще захопленіше верескнув: «Каное?!», а Треворів тато відповів: «Так!». Тоді вони почали верещати, щось вигукувати й стрибати, немов на батуті.

Коли вони припинили стрибати, Тревор заспокоївся і сказав, що він не поїде